

[A. C. Normann.]

debat, at han altid havde været modstander af fradragsretten, men at hans parti var tilhænger af den, og derfor ville den blive bevaret. Det er jo en fair stilling at indtage. Også de konservative deltog jo for få år siden i en regering, hvis finansminister foreslog skattefradragsretten afskaffet. Lad os nu ikke gøre det politiske liv for snævert.

Oppositionens ordførere havde begge et par meget korte vendinger om den såkaldte kapitalvindingsskat, jeg kan næsten sige helt neutrale vendinger. Jeg havde regnet med, at når vi nu skulle ind i denne debat, så fik vi en forfærdelig dundertale fra de to ærede ordførere. Det ville jo kun have været konsekvensen af den ofte meget kraftige og fuldkommen overdimensionerede agitation, venstrepresen gennem nogle måneder, og også den konservative presse, har rettet mod regeringspartierne på grund af denne lov, navnlig i den folketingsløse tid, da man kunne boltre sig uden kontrol. Derfor tror jeg, at venstres vælgere må have ventet, at når nu deres politiske ledere træffer de andre her i folketinget, så måtte de virkelig kræve os til ansvar for denne skat, der altså har frataget jævne mennesker deres almindelige fortjenester på ganske almindelige handler. Det ærede medlem hr. Erik Eriksens vælgere i Fåborg ved Varde og andre steder, der eventuelt havde gottet sig ved tanken om, at nu skulle partiformanden have os ordentlig under behandling for denne lov, må være blevet skuffet, da de hørte, at det ærede medlem i sin indledningstale listede uden om dette emne på kattepoter.

Nu har vi talt om et møde i Guldagerkredsen; jeg vil nævne et andet også, nemlig et møde, hvor det ærede medlem af det høje ting og af venstre hr. Jens Chr. Christensen fremsatte den noget bombastiske udtalelse, at hvis venstre kom til magten, ville regeringen betale dem den mønt tilbage, som denne skat indbragte. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har ikke bekræftet, at dette er et almindeligt synspunkt i venstre, og jeg tror heller ikke, det ærede medlem gør det. Hvis venstre nemlig begyndte på at sende pengene tilbage igen, så tror jeg, der ville blive mytteri i partiet. Det ville nemlig sige, at almindelige, jævne mennesker, som plages af følelige skatter, hvis de tjener 8, 10 eller 12 000 kr. ved

deres trælse og daglige slid, skulle bære en forøget byrde som følge af, at venstre ville fritage dem, som er kommet til ekstraordinært store arbejdsfrie indtægter, for skatter.

Det er jo nemlig sagen, at loven ikke rammer almindelige handler og almindelige fortjenester, heller ikke de betydelige gennemsnitlige konjunkturstigninger. Derimod rammer den velhavende konsortier, der køber betydelige områder op ude ved Køge Bugt, hvor staten ofrer meget betydelige beløb på en S-bane, og hvor de pågældende derfor regner med meget store avancer. Eller f. eks. på Rønmø, hvor staten ofrer 6-8 mill. kr. på en ny havn, og hvor værdien af grundene ved denne havn og dens nærhed mangedobles i denne tid. Den almindelige retsindighedsfølelse — det tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksen er i tvivl om, og derfor rører han ikke ved emnet — vil kræve, at der af disse særindkomster skal betales lidet i skat. Det andet ville være at vise lovlig lidt respekt for arbejdets løn. Det samme gælder naturligvis tilfælde, hvor der opnås meget store avancer ved salg af ejendomme nær ved de store byer og byer, der er i hastig udvikling, eller af andre årsager, selv om der ikke behøver at være tale om spekulationshensigt.

At loven inden for sin 5 års løbetid skulle ramme almindelige konjunkturgevinster, hvad man har forsøgt at skræmme almindelige mennesker med, anser jeg for ganske udelukket, og om 5 år skal dens satser til revision, for at man kan undgå, at disse senere kommer ud af trit med prisudviklingen.

Jeg henvender særlig disse ord til venstre, for det undrer mig ikke nær så stærkt, at de konservative har været tilhængere af at holde de meget store arbejdsfri indkomster fri for skat. Det er der ikke noget mærkeligt i. Det mærkelige er, at venstre også her følger de konservative i stedet for at søge at varetage den jævne befolknings interesser.

Begge de to ærede oppositionsordførere har været inde på skattens højde, og ligesom alle andre mennesker ønsker de, at skatten må komme til at udgøre en aftagende del af nationalindkomsten; det vil også nok blive muligt, efterhånden som velstanden stiger. Men det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde ikke regnskabet rigtigt